

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/343/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7810207324
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7810207324.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcov 1/ U. Š., bytom Š.S., E. J., 2/ B. O., bytom F., Q. XXX, právne zastúpení JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom so sídlom v Rožňave, Šafárikova 8, proti žalovanému H. D., bytom Š., U. XXX, právne zastúpený JUDr. Erikou Simanovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Akademia Hronca 9, o vrátenie daru, o odvolaní žalobcov v 1.a 2.rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 11C/95/2010-158 z 23.apríla 2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu o určenie povinnosti vydať žalobcovi v 1. rade spoluvlastnícky podiel 1/6 a žalobkyni v 2. rade spoluvlastnícky podiel 1/6 na nehnuteľnostiach v k. ú. Š. na LV XXX, parcelu č. 26/1 - záhrada s výmerou 506 m², parcelu č. 26/2 - záhrada s výmerou 22 m², parcelu č. 28 - zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 38 m², parcelu č. 30 - zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 381 m², parcelu č. 32 - záhrada o výmere 39 m², rodinný dom so súp. č. XXX na parcele č. 30 pod B4 a o určenie, že nehnuteľnosti v k.ú. Š., vedené na LV XXXX, parcela č. 452/2 - orná pôda o výmere 11.308 m² podiel bod B3 v 1/3 a na LV XXXX, parcela č. 453/2 - orná pôda o výmere 26.732 m², parcela č. 561 - záhrada o výmere 1.557 m², parcela č. 583/1 - orná pôda o výmere 44.199 m², parcela č. 667 - orná pôda o výmere 1.816 m², parcela č. 668 - orná pôda o výmere 2.795 m², parcela č. 672 - trvalé trávne porasty o výmere 29.464 m², parcela č. 690 - ostatná plocha o výmere 4.301 m², parcela č. 701 - záhrada o výmere 3.765 m², parcela č. 702 - záhrada o výmere 1.456 m², parcela č. 711 - orná pôda o výmere 3.790 m², parcela č. 712 - orná pôda o výmere 4.894 m², parcela č. 722/3 - lesný pozemok o výmere 2.040.567 m², parcela č. 746/1 - lesný pozemok o výmere 6.131.830 m², parcela č. 746/2 - lesný pozemok o výmere 1.893.420 m², parcela č. 746/3 - lesný pozemok o výmere 7.184.905 m², podiel pod B 747/78/a v 3722061/9999999999-inách, ako aj nehnuteľnosti v k.ú. Š. na LV č. XXX, parcela č. 26/1 - záhrada s výmerou 506 m², parcela č. 26/2 - záhrada s výmerou 22 m², parcela č. 28 - zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 38 m², parcela č. 30 - zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 381 m², parcela č. 32 - záhrada o výmere 39 m², rodinný dom so súp. č. XXX na parcele č. 30, v podiely 4/12 pod B 3 patria do dedičstva po neb. B. Š., N. T. XX. XX. XXXX, A. W. Q. Š., J.. P. XXX zamietol a zaviazal žalobcov v 1. a 2. rade uhradiť spoločne a nerozdielne žalovanému trovy konania v sume 1.669,40 € z titulu trov právneho zastúpenia žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd dokazovaním zistil, že na pojednávaní dňa 18. 11. 2010 bola vypočutá stará matka žalovaného B. Š., A.. XX. XX. XXXX, ktorá uviedla, že žalovaný, jej vnuk, ktorého vychovala, sa o ňu nestaral, aj keď slúbil, že sa o ňu bude starať aj so svojou manželkou, s ktorou sa však rozviedol. Vyjadrila sa, že so žalovaným nebyvajú v spoločnej domácnosti. Žalovaný, keď jej prišiel niečo pomôcť, za všetko mu zaplatila. Naposledy bol u nej, keď dostal predvolanie na súd. Uviedla, že v jednom prípade ju fyzicky napadol, keď mal vypité na námestí v Š.. Okrem žalovaného - vnuka má aj deti a to dcéru - žalobkyňu v 2. rade a syna U. Š., ktorý sa však oženil s občiankou rómskeho pôvodu a od tej doby sa prestala s ním kontaktovať. Od smrti jej manžela sa o ňu stará žalobkyňa v 2. rade, ktorá ju opatruje, stará sa o ňu a aj prespáva u nej a preto, ak by súd žalobe o vrátenie daru vyhovel, chcela by jej darovať nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania dcére - žalobkyňi v 2. rade. Žalobkyňa v 2. rade počas celého konania trvala na podanej žalobe. Vyjadrila, že osobne sa stará o svoju matku tak, že často ku nej dochádza, takmer každý deň, nakoľko trvalý pobyt má v F.. Do F. chodí vtedy, keď je potrebné vyprať nejakú bielizeň a potom sa vráti späť. So starostlivosťou o svoju matku jej pomáhal syn L. W.. Uviedla, že je matkou žalovaného, ktorý pochádza z jej prvého manželstva s C. D., s ktorým žili spolu len tri roky a rozviedli sa v roku 1970. Z tohto vzťahu ďalšie deti nepochádzajú. Druhýkrát sa vydala za E. W.. Darovaciu zmluvu so žalovaným uzavrela z podnetu svojej matky B. Š., A.. XX. XX. XXXX, ktorá jej telefonicky oznámila, že exekútor chce exekvovať ich majetok pre pozdĺžnosti brata žalobkyne v 2. rade, U. Š. a že ich matka B. Š., A.. XX. XX. XXXX je ochotná zaplatiť dlh za jej brata s podmienkou, že ona sa vzdá svojho podielu na nehnuteľnostiach vedených na LV č. XXX k.ú. Š. v prospech svojho syna - žalovaného. Vyjadrila sa, že jej vzťah so žalovaným sa zhoršil odvtedy, odkedy osobne zabezpečuje starostlivosť o svoju matku, pretože žalovaný jej stále vytykal, že je lakomá na majetok. Tvrdila, že žalovaný navštívil svoju starú matku v iba jednom prípade po začatí tohto súdneho konania, pri ktorom stretnutí ona nebola prítomná. Nevie, čo sa medzi nimi stalo, avšak jej matka stále plakala a bola sklamaná zo svojho vnuka, pretože ona ho vychovala. Žalobkyňa v 2. rade sa vyjadrila, že v prípade, že by v konaní bola úspešná a dar by jej bol vrátený, svoje podiely z predmetných nehnuteľností by ponechala pre svojich oboch synov, nakoľko dcéra je už zabezpečená.

U. Š. - žalobca v 1. rade sa vyjadril, že na základe darovacej zmluvy zo dňa 14.6.2006 daroval svoj podiel z nehnuteľností vedených na LV č. XXX žalovanému. V tom čase jeho vzťahy so žalovaným boli dobré, vychádzali spolu dobre, navštevovali sa, rozprávali sa. Darovaciu zmluvu uzavrel na naliehanie svojej matky, pretože v tom čase sa na neho viedla exekúcia a svoj podiel ako aj podiel jeho sestry - žalobkyne v 2. rade darovali žalovanému s tým, že ich matka B. Š., A.. XX.XX.XXXX vyplatila jeho dlh u exekútorky, na základe čoho exekučné konanie bolo skončené. Žalobca v 1. rade U. Š. uviedol, že od uzavretia darovacej zmluvy nikdy nevyzýval žalovaného na vrátenie daru. Nezhody medzi žalobcom a žalovaným nastali potom, keď začalo súdne konanie o vrátenie daru. Vyjadril sa, že on sa nevedel o svojich rodičov starať, opatrovať ich, pomáhať im, pretože pracoval na obecnom úrade ako kurič, kde mal takú pracovnú dobu, že pracoval 12 hodín denne. Súd zmenu žaloby pripustil.

Súd citoval § 630 OZ a dôvodil, že v konaní nebolo preukázané hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, v Občianskom zákonníku nie sú definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov a žalobcovia v 1. a 2. rade U. Š. Y. B. O. uzavreli darovaciu zmluvu so žalovaným, ktorému darovali svoje spoluvlastnícke podiely z nehnuteľností vedených na LV č. XXX k.ú. Š. na výzvu svojej matky - starej matky žalovaného v záujme toho, aby podiely z týchto nehnuteľností neboli predmetom exekučného konania, teda, aby sa takýmto spôsobom zabránilo exekúcii, pričom stará matka žalovaného vyplatila dlh u exekútorky, v dôsledku ktorého sa viedla exekúcia na predmetné nehnuteľnosti. Vykonaným dokazovaním nebolo súdu preukázané, že by žalovaný sa správal voči svojej starej matke hrubo, urážlivo, porušujúc dobré mravy. Nebolo preukázané, že by jej neposkytoval pomoc a starostlivosť v bežných veciach, napr. pri vykonávaní prác okolo rodinného domu a v záhrade. V období, keď stará matka, vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav, potrebovala osobnú starostlivosť, keď v poslednom období svojho života trpela na gynekologicko-onkologické ochorenie, je samozrejmé, že osobnú starostlivosť jej poskytovala dcéra, ktorá je zdravotná sestra na dôchodku, nakoľko dcéra vedela túto starostlivosť poskytnúť lepšie, kvalifikovanejšie, ako by to vedel žalovaný. Žalobcovia a stará matka žalovaného nepreukázali, že požiadali žalovaného o vrátenie daru, preto právne vzťahy vzniknuté

na základe darovacích zmlúv uvádzaných v konaní medzi žalobcami, starou matkou žalovaného a žalovaným nezaniikli a nakoľko v konaní neboli preukázané dve po sebe idúce právne skutočnosti, v dôsledku ktorých dochádza k zániku darovacieho vzťahu a to hrubé porušenie dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi a jednostranný právny úkon darcu adresovaný obdarovanému - výzva na vrátenie daru, súd žalobu považoval za nedôvodnú a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Trovy právneho zastúpenia žalovaného súd priznal v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty podielov z nehnuteľností uvedených v jednotlivých darovacích zmluvách celkovo v sume 10.433,67 €, ktorú hodnotu súd považoval za tarifnú hodnotu sporu, spolu 1.669,40 €.

V podanom odvolaní navrhli žalobcovia v 1.a 2.rade ako nesprávny zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávnych skutkových zistení, a priznať trovy konania za odvolacie konanie v roku 2013 vo výške 60,07 € za jeden úkon.

V odvolaní namietali, že v darovacej zmluve zo dňa 6.6.2006 (právna predchodkyňa B. Š., stará matka žalovaného) v bode 5 sa žalovaný ako obdarovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi v 1.rade doživotné doopatrovanie, tento bod porušil žalovaný, lebo majú za to, že žalobkyňa posledný rok pred svojou smrťou bola opatrovaná žalobkyňou v 2.rade. Súd zamietol vykonať výsluchy ďalších svedkov, čo je nesprávne a došlo k ústnej výzve, aby žalovaný vrátil dar, nakoľko žalobkyne považovali jeho správanie v rozpore s dobrými mravmi, t.j. žalovaného, a to pri osobnej návšteve žalovaného u právnej predchodkyne pred podaním žaloby niekedy. Stará matka žalovaného uviedla aj, že žalovaný ju fyzicky napadol. Trovy konania nemali byť priznané žalovanému, lebo je to v rozpore s § 150 O.s.p., čo je zrejme z toho, že žalobcov hanblivo, ba dokonca aj fyzicky napádal žalovaný.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný považoval rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a spravodlivý. Súd prvého stupňa postupoval pri zisťovaní skutkového stavu a pri rozhodovaní v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepredložili žiadne hodnoverné a presvedčivé dôkazy o zániku darovacej zmluvy. Žalobca v 1.rade výslovne uviedol, že žalovaného nevyzval na vrátenie daru a žalobkyňa v 2.rade sa nepamätala, kedy, ako a z akých konkrétnych dôvodov mala vyzvať žalovaného na vrátenie daru. Nebolo preukázané, že na vrátenie daru vyzvala žalovaného ich právna predchodkyňa. Nebola teda preukázaná existencia základnej podmienky na vydanie predmetu daru, ktorou je výzva na vrátenie daru daná žalovanému spĺňajúca všetky náležitosti právneho úkonu.

Pri trovách konania uviedol, že je možné určiť ako všeobecnú, trhovú cenu nehnuteľnosti, ktorá sa v Štítniku pohybuje v sume cca 10.000 € a ktorú zistil žalovaným dopytom v realitnej kancelárii. Na dôkaz pripojene predložil správu G.. U. E. HYPO-REAL-INVEST, Betliar z 23.4.2013 k všeobecnej hodnote nehnuteľností v obci Štítnik.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcov nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 334,02 € (v hodnote 270,54 € za 1 úkon, 7,81 € režijný paušál, spolu 278,38 € + 20 DPH 55,68 €, spolu 334,02 €).

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (lebo v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a podľa § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil).

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy zavedený zákonom č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z ust. čl. 46 ods.1 Ústavy SR vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

Podľa § 212 ods.3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihladne odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod tiež nie je v prejednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Z ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesorovým konaním. Okrem toho akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní, dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nesorovom. V sporovom konaní účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. To ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádzal z toho, že súd síce nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie

vo veci. Ide tu o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Prítom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti.

Odvolačný súd k výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku súdu prvého stupňa dopĺňa len toľko, že v odvolacom konaní nedošlo k zmene skutkového stavu a odvolací súd už nemôže skutkové zistenia, ktoré sú založené na hodnotení dôkazov a v ktorých nezistil logický rozpor pri hodnotení dôkazov, vyhodnotiť inak, a to z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, súd správne vykonal dôkazy a vyhodnotil ich, pričom vychádzal z ust. § 132 až § 135 O.s.p., ani jeden z odvolacích dôvodov nebol preukázaný v tomto konaní.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, je premlčacia doba trojročná a beží odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané prvýkrát.

Podľa ustálenej súdnej praxe (R 36/80, 33Odo/755/2001 rozsudok NS ČR) aj porušovanie dobrých mravov musí trvať pred výzvou alebo po výzve na vrátenie daru, avšak právo darcu podlieha premlčaniu vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, keď darca mohol právo uplatniť po prvý raz. So zreteľom na § 630 OZ súd prvého stupňa správne vec posúdil, lebo jednostranným právnym úkonom darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojim správaním k darcovi alebo k členom jeho rodiny sa rozumie porušovanie dobrých mravov značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie (rozsudok NS SR 3Cdo/191/96).

Čo je však dôležité a čo žalobcovia nepreukázali, že by vyzvali na vrátenie daru a že by žalovaný hrubo urážlivo porušoval dobré mravy vo vzťahu ku svojej starej matke, žalobcovia už sú totiž právni nástupcovia v konaní o vrátenie daru. Ústne požiadanie žalovaného o vrátenie daru, keď v odvolaní neuviedli žalobcovia ani dátum, kedy sa tak malo stať je len pochybné a účelové tvrdenie a ani odvolací súd tomu nemôžu uveriť. Preto záver súdu, že nedošlo k zániku darovaciemu vzťahu pre hrubé porušenie dobrých mravov správaním sa k obdarovanému je správny, zákonný, ide o návrhové konanie a ani návrh na výsluch ďalších výsledkov nebol potrebný, lebo k splneniu zákonného predpokladu, požiadavka vrátenia daru zo strany žalobcov musí dôjsť v premlčacej dobe.

Napokon odvolací súd prisvedčil k vyjadreniu žalovaného, že nebolo preukazované a ani dokázané, že by vôbec právna predchodkyňa, t.j. stará matka vyzvala žalovaného na vrátenie daru a ide o základnú podmienku na vydanie predmetu daru.

Odvolačný súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania s poukazom na § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., lebo vyjadrenie k odvolaniu už nebolo potrebné aj bez tohto by odvolací súd rozhodol, v ňom sa opakujú len stanoviská žalovaného v celom konaní (neúčelné trovy).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.